

DOWCIPNIK (1) *sb m*

G pl dowcipnik(o)w.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

peior. Człowiek przemądrzały: Abo wiem zginie mądrość od nich y od ich mędrkow/ á rośtropność od tych dowcipnikow ich [peribit enim sapientia a sapientibus eius, et intellectus prudentium eius abscondetur Vulg Is 29/14]. RejPos 214.

Synonim: mędredek.

JZ